

развѣрзва языка, а ако е испито съ мѣрка, то и мислитѣ въ главата се проявяватъ. Петръ Катхеджията ако и на бѣше Българинѣ, но умѣтъ стоѣше въ главата му. На въпроса защо той захвърли военната служба, той отговори:

— Може би азъ и лошо направихъ, но дѣвойката ме обикна и азъ я обикнахъ. Мойтъ покровитель Мюте-сарифъ-паша захвана да ме подканя, обѣща ми златни гори и ме придума. Азъ помолихъ да напишатъ мазбата за оставката, а мютесарифина направи всичко останало. Сега ще се прибера дома и ще захвана да тргувамъ. Жално, но нѣма какво да се прави!

— Я ми разкажи, брате, какъ отиватъ работитѣ въ вашиятъ казашки полкъ?

— И добръ и злъ, има тамъ всѣкакви люце. Има добри хора, на чело на тѣхъ се намира Ферикъ-паша; да му даде Богъ здравие. Тѣ желаятъ доброто на Турцитѣ, защото Турцитѣ сж най-вѣрнитѣ съюзници на тѣхната страна, но желаятъ доброто и на насъ, защото сами сж Славяни и насъ принаватъ за Славяни; тѣ се стараятъ да расположатъ къмъ насъ правителството, искатъ да подобрятъ нашето положение, съвѣтватъ ни да бждемъ вѣрни на Султана, и не позволяватъ да се унижава и притѣснява нашиятъ народъ. Да имъ даде Богъ здравие. Но и въ най-хубавото жито се намира къклица, и за нещастие натрупала се много. Италианцитѣ, Чифутитѣ, лакеитѣ, базиргениитѣ, Ерменцитѣ, циганитѣ, всички се показватъ за шляхтичи, пиятъ, крадѣтъ, безсѣвѣстно лжѣтъ, хранятъ се отъ войнишкия потъ, убиватъ у войницитѣ охотага за служба, привикнуватъ ги къмъ мошенничество, подкоросватъ ги да отегиватъ отъ вѣрата си, и развалятъ всичко, което могатъ. Сбирщина! Какъ се държи полка, за това знаятъ само Ферикъ-паша и Богъ, а се държи той за сега крѣпко, за честта на войската и за честта на българското име.

— Какво тогава ще налѣзе спорѣдъ тебе отъ това?

— Чувалъ съмъ още като бѣхъ дѣте отъ баща си и дѣда си че най-сетнѣ къклицата винаги ще задуши пшеницата.